

РЕШЕНИЕ

№ 2853

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1784** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. Н. Е. ЕГН [ЕГН] чрез адв. Е. Ф. САК със съдебен адрес за призоваване - [населено място], [улица], вх.1, ап.2 срещу Заповед № ЗСП /Д-С-О/3210/ 22.11.2021г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –О., потвърдена с Решение №22-РД06-0042/11.02.2022г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С.-град, с която е спряна месечна целева помощ по реда на чл.16б, ал.1, т.2 от ППЗСП считано от 01.10.21г.

В жалбата с твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Излагат се доводи, че не е ясно по какъв начин социалните органи са определили средномесечния доход на четиричленното семейство, за да достигнат до извод за спиране на отпуснатата месечна целева помощ. Оспорващият е безработен, съпругата му също и получава месечно обезщетение за безработица, а двете му деца са под 14-годишна възраст. Предвид това обезщетението на съпругата неправилно е преценено, че е по-голямо от 150% , в противоречие с чл.3, ал.5 от ППЗСП. Заявява, че е допуснато съществено процесуално нарушение на чл.28, ал.2 от ППЗСП, тъй като заповедта е връчена след изтичане на законоустановения 14-дневен срок от изготвянето ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Е. Ф., която поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – О. – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Д. Д., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Н. Е. е подал заявление –декларация с вх.№ ЗСП/Д-С-О/3210 от 16.12.2020г. за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка по чл.16б от ППЗСП. Касае се за двама родители със сключен граждански брак с две деца до 14год. възраст. В заявлението от декларатора не е бил деклариран доход от трудова дейност и обезщетения – същият е бил безработен и без право на обезщетение, регистриран в Дирекция „Бюро по труда“ от 26.11.20г. Притежавал две търговски дружества, които не осъществявали търговска дейност, видно от декларираните от заявителя декларации от 20.04.21г. Съпругата на оспорващият била работеща, семейството отглеждало две деца, родени през 2008 и 2013г. Представени били удостоверение от работодателя на съпругата КПКОНПИ изх.№ 9/03.02.2021г. за brutния доход на Р. Е. от трудово/служебно правоотношение в размер 2100лв. месечен доход, който е определен за общ доход на семейството. Изготвен бил социален доклад, отразяващ констатираните от социалната анкета обстоятелства. Въз основа на същия, със Заповед №ЗСП/Д-С-О/3210 от 11.01.2021г. на Директора на Дирекция Социално подпомагане - О. била отпусната месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка по чл.16б от ППЗСП за две деца в размер на 1830 лв. считано от 01.12.2021г.

При направено актуално проучване на семейството за м. октомври 2021г. длъжностни лица от Дирекция Социално подпомагане – О. са установили, че съпругата на М. Е. – Р. Е. вече била безработна, имала регистрация в Дирекция „Бюро по труда“ от 16.05.2021г. с право на обезщетение, като през м. октомври 2021г. е получила обезщетение в размер на 1213,60лв. Същото парично обезщетение за безработица било в по-висок от 150% от минимална работна заплата. Издадена била Заповед №ЗСП/Д-С-О/3210 от 22.11.21г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ О., с която отпуснатата месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка по чл.16б от ППЗСП била спряна, считано от 01.10.21г. с мотив, че не отговаря на условието на чл.16б, ал.1, т.2 от ППЗСП – „полученото обезщетение е в размер, по висок от 150% от минималната работна заплата, определена за страната“. Заповедта била връчена на М. на 06.01.2022г.

На осн. чл.13, ал.5 от ЗСП оспорващият е подал жалба в Дирекция Социално подпомагане О. от 18.01.2022г. срещу Заповед №ЗСП/Д-С-О/3210 от 22.11.2021г. на директора на дирекция Социално подпомагане О., с която била спряна помощта считано от 01.10.2021г. С Решение №22-РД06-0042/11.02.2022г. директорът на РДСП С.-град потвърдил заповедта на директора на дирекция „Социално подпомагане“- О. за спиране на отпуснатата месечна целева помощ на М. Н. Е..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършена служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт съгласно чл. 168 от АПК съдът намира, че същият е издаден от компетентен административен орган в рамките на предоставените му от закона правомощия и в установената от закона писмена форма, с излагане на мотиви в съответствие с изискването на чл.13, ал.2 от ЗСП, но в нарушение на материалния закон.

В жалбата се твърди допуснато процесуално нарушение на чл.28, ал.2 от ППЗСП, тъй като заповедта е връчена след законоустановения 14-дневен срок от изготвянето ѝ. Съдът намира, че не е извършено съществено нарушение на административно-производствените правила, визирият срок не е преклузивен и въпреки неспазването му от страна на административния орган, това не е препятствало ефективната защита на жалбоподателя.

Съгласно правната норма на чл. 8 от ППЗСП, социалните помощи се отпускат на лица и семейства по настоящ адрес, на който се извършва и социалната анкета. Според разпоредбата на чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП, право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършва(т) дистанционна работа от вкъщи и няма(т) възможност да ползва(т) платен отпуск или не получава(т) парично обезщетение за временна неработоспособност; двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по, ал. 4; двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаяти си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка; двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане.

Разпоредбата на чл. 16б ППЗСП е приета с цел да се регламентира месечната целева помощ, която се отпуска именно във връзка с обявеното извънредно положение или последвалата епидемична обстановка. Целевата помощ по чл. 16б от ППЗСП по същество е извънредна и се предоставя във връзка с промените на икономическата обстановка в страната, след 13.03.2020 г. Целта на отпускането ѝ е да подпомогне хора в затруднено положение, предвид обявяването на извънредно положение, както и последвалата извънредна епидемична обстановка.

За да спре отпуснатата помощ, административният орган е приел, че не са налице предпоставките на чл. 16б, ал. 1 т. 2 от Правилника – полученото от съпругата обезщетение за м. октомври 2021г. в размер 1213,60лв. за безработица е в по-висок размер от 150% от минималната работна заплата, като за 2021г. минималната работна заплата е в размер 650лв. Направени са изчисления, съгласно които 150% от 650лв. се равнява на 975лв. Законодателят изрично е предвидил, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат

право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4.

Правният спор се свежда до това, дали полученото от единия родител обезщетение за безработица надвишава средномесечния доход на член от семейството, който следва да бъде до 150 % от минималната работна заплата, което би било в разрез изискванията на чл. 16б, ал. 4 от ППЗСП, респективно би било основание спиране на отпускната социална помощ. Съгласно визираната разпоредба, помощта по, ал. 1 се отпуска на семейства със средномесечен доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата. Видно от доказателствата по делото, полученият доход за м. октомври 2021г. на семейството е равен на получено обезщетение за безработица в размер на 2113,60 лв. Семейството е четиричленно, следователно полученото обезщетение се явява средномесечен доход в размер 528,40лв. и като такова не надвишава 150 % от минималната работна заплата за 2021г. от 650лв. /или сумата от 975лв./. Неправилно административният орган е приел, че условието по чл.16б, ал.1, т.2 от ППЗОП представлява изискване към родителя/ите, и в този смисъл само спрямо тях/него следва да се преценява размера на получено обезщетение. Законодателят е определил изрично, че обезщетението на родителя трябва да бъде по-ниско от средномесечния доход по ал.4, т.е. извършеното препращане води до съпоставяне на размера на обезщетение спрямо средномесечния доход по ал.4 на член от семейството за месеца и едва когато то надвишава 150% от минималната работна заплата за съответната година, е налице нарушение на чл.16б, ал.1, т.2 от ППЗСП.

Всичко изложено налага извода, че при издаване на оспорената заповед е допуснато нарушение на материалния закон. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК, делото следва да се изпрати като преписка на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Предвид своевременно направеното искане и представените доказателства, на оспорващия се дължат разноски, които се констатира в общ размер на 510 лв., от които 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лв. внесена държавна такса

Ето защо, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Н. Е., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ф. Заповед № 33СП/Д-С-О/3210 от 22.11.2021г. на Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – О., потвърдена по административен ред с Решение №22-РД06-0042/11.02.2022г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С. – град.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Дирекция "Социално подпомагане" - О. да заплати на М. Н. Е., ЕГН [ЕГН] сумата от 510/петстотин и десет лева/ разноски.

Решението на основание чл. 13, ал. 7 от Закона за социалното подпомагане е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: